

Dünyada şimdi bir çok insan Nepal'deki devrimin son gelişmelerini nasıl değerlendireceğini düşünmektedir - NKP (M) önderliğindeki Halk Savaşı'nın ilham verici on senesi ardından artık sona ermiş olduğu şu durumda, kısa bir süre önce seçilen Kurucu Meclis içerisinde NKP (M) önder partidir, parti başkanı Parachanda ise hükümetin başbakanıdır. Nepal'deki genel gidişat ve NKP (M)'in tuttuğu yol, bazılarının iddia ettiği gibi, tarihsel yeni bir şeyi, 21. yüzyılda komünist devrimi ilerletmede bir zaferi ve yeni bir çözüm yolunun açılışını mı temsil ediyor; yoksa - diğer birçoklarının korktuğu gibi - bu, devrim hedeflerine ve bu hedeflere ulaşılacak üzere başlatılmış olan kahraman mücadele açısından ihaneti ve bir gerilemeyi, ve NKP (M)'in hala uğruna mücadele yürüttüğünü iddia ettiği komünist davadan ciddi sapmayı mı temsil ediyor?

Revolution'un bu sayısında (n.160) yer alan makale şöyle başlıyor:

NEPAL'DEKİ GELİŞMELER VE KOMÜNİST HAREKET İÇİN CANALICI MESELELER ÜZERİNE: DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİ ABD'DEN NEPAL KOMÜNİST PARTİSİ (MAOİST)'E MEKTUPLAR, 2005-2008 VE NKP (M)'NİN CEVABI, 2006.

Bu makale, Ekim 2005 ve Kasım 2008 arasındaki birkaç yıllık dönem zarfında, Devrimci Komünist Partisi, ABD ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasında cereyan eden karşılıklı keskin polemikleri kamuoyuna sunan bir önsöz niteliğindedir. Bu karşılıklı yazışmalar, uluslararası komünist hareket içinde uzun bir süreden beri vuku bulan en önemli iki-çizgi mücadelelerinden birini temsil etmektedir. Kamuoyuna şimdi açılmakta olan, DKP ABD'nin NKP (M)'ye hitaben kaleme aldığı dört mektup ve bunlara verilen cevabın metinleridir.

Bu mektuplar uzun yıllardır ortaya çıkmış olan can alıcı çizgi farklılığını ve mücadeleyi gözler önüne sermektedir. Bu farklılıklar üç mesele üzerine yoğunlaşmaktadır: kısaca,

- 1) Devletin niteliği, özellikle de proletarya ve onun komünist öncüsü önderliğinde yeni devlet kurmanın gerekliliği;**
- 2) Daha özgülünde, ilk adım olarak, eski düzenin yıkılması temelinde, yeni ekonomik ve toplumsal ilişkilerin emperyalizmden ve feodal ilişkilerden bağımsız bir şekilde geliştirilmesi sorumluluğunu üstlenecek, bir yeni demokratik devletin kurulmasının gerekliliği;**
- 3) Eklektisizm, pragmatizm ve reel-politik'e karşıt olarak, teori ve iki-çizgi mücadelesinin dinamik rolü. Her partinin benimsemiş olduğu bakış açısı, stratejik kavrayışı ve metodu - yani, onun çizgisi - siyasi faaliyetinin hangi yöne doğru seyredeceğine rehberlik eder. Bu tür iki-çizgi mücadelelerinde de çita oldukça yüksektir: hangi çizginin kazanacağı ya ilerleme, ya da gerileme- ve hatta davaya ihanetle bile sonuçlanmaya neden olacak ehemmiyettedir.**

Yazıların - ve DKP ABD'nin ve NKP (M)'nin mektuplarının - derinden incelenmesi ciddi ve gerekli olan devrimci bir çalışmadır. Bu iki-çizgi mücadelesi, sonucunun içereceği ölüm kalım mahiyetindeki ehemmiyete denk düşen ciddiyette kavrayışı talep eder. Sorunlarla derin ve çok yönlü ilgilenmek için partimiz DKP ABD'nin yaklaşımı, komünizm hedefi ve komünizm biliminin temel ilkeleri doğrultusunda hareket etmek, meseleleri derinlemesine, her cephesiyle bütünlüklü ele almak olmuştur. Nepal devriminin geleceğinin giderek daha da tedirginleşen ve tehlikeli arzeden bir terazide sallanmakta oluşunun bugün talep ettiklerinin yanı sıra, ancak bu ideolojik ve siyasi mücadeleden dersler çıkararak, ve gerçek komünizmin ne olduğunu derinden kavrayıp özümleyerek, devrimci güçler doğru temelde ilerleyebilir ve bütün insanlığı özgürleştirme davasını ileri taşıyabilirler.

Bütün okuyucularımızı, bu giriş yazısını dikkatle okumaya ve web sayfasındaki mektupları derinlemesine incelemeye - ayrıca partiyle ve başkalarıyla bu canlı ideolojik ve siyasi çizgi sorunları hakkında derin, hazırlıklı tartışmalara girmeye çağırıyoruz. Ayrıca *Revolution Books* tarafından desteklenen sunuş programlarına katılmanızı, yoldaşlarınızla ve dostlarınızla tartışmalar örgütlemenizi öneriyoruz.

Bu yazı ve mektupları - ABD'deki devrimciler ve Nepal'deki gelişmeleri takip eden diğerlerinden, Güney Asya'dan gelenler de dahil olmak üzere öğrencilere ve göçmenlere, uluslararası komünist harekete kadar - çok insanın eline ulaştırmanın yolu bulunmalıdır. Gecekondu mahallelerinden ve varoşlardan, kampüslere ve diğer aydı nlanma alanlarına kadar, şehirlerin her tarafına - ayrıca devrimci ve komünist hareketin gelişmekte olduğu bütün kesimlerden insanlara ulaşmalıdır. Bu dehşet dünyası ndan kurtulmak için bir çıkışın - ve gerçek özgürlüğün - yolunu arayan herkese ulaşmalıdır. Ve bu mesele, komünizmin gerçekten ne olduğuna ve insanlık toplumunun tamamen değişik tarzda nasıl örgütlenebileceğine cevap arayanlara bir fırsattır. Revolution'un bu sayısı bütün bu insanlara ve bunlardan da öte pek çok insana ulaşmalı - bu yazı ve sunduğu mektuplar bütün toplumun ve dünyanın dört bir köşesine internet aracılığıyla ulaştırılmalıdır.

Bu çizgi mücadelesi, Partinin Manifestosu'nun, *Komünizm: Yeni bir Aşamının Başlangıcı*'nın tarihsel önemini daha da vurgulamaktadır. Manifesto'nun ifade ettiği gibi, uluslararası komünist hareket bir yol ayrımındadır. Uluslararası komünist hareket, Manifesto'nun belirttiği gibi "geleceğin öncüsü mü yoksa geçmişin bir tortusu mu olacağı" meselesiyle bugün karşı karşıyadır. Bu mektuplarda derinlemesine ele alınan çizgi mücadelesi, hem dünyadaki bu genel durum çerçevesinde cereyan etmektedir, hem de bu genel durumun yoğun bir ifadesidir. Bundan dolayı herkesin, Nepal'deki devrime ilişkin iki-çizgi mücadelesini araştırıp bununla cebelleşirken, Manifesto'nun muhtevası ile de sıkı bir muhakemeye tutuşması çok önemlidir. Gazetenin bu sayısı her çeşit insanın eline geçerken, Manifesto da ona eşlik etmelidir. Çin'de devrimin yenilgisi ve kapitalizmin restore

edilmesiyle, dünyada komünist devrimin ilk aşaması sona erdi. DKP ABD'nin başkanı Bob Avakian, bu tecrübenin muazzam başarıları üzerine inşa ederek ve eksiklerini eleştirisel bir şekilde değerlendirerek, bu tecrübenin bilimsel bir muhasebesinin yapılması na önderlik etmiştir - ve bu temelde, dünyada komünist devrimi ilerletmek için yeni bir teorik çerçeve ileri sürmüştür. Manifesto'da yoğunlaş an bu sentezi, dünyanın bugünkü dehşet veren halini gören ve sömürsüz ve baskısız, farklı bir gelecek için yanıp tutuşanların acilen tüm dikkatlerinin odağına almaları gerekmektedir. Bu yeni sentez, dünyanın dört bir yanında kitleler için, bilimsel temellere dayanan, bir umut ve cüret kaynağı temsil ediyor.

Revolution No. 160, 29 Mart 2009

Dünyada şimdi bir çok insan Nepal'deki devrimin son gelişmelerini nasıl değerlendireceğini düşünmektedir - NKP (M) önderliğindeki Halk Savaşı 'nın ilham verici on senesi ardından artık sona ermiş olduğu şu durumda, kısa bir süre önce seçilen Kurucu Meclis içerisinde NKP (M) önder partidir, parti başkanı Parachanda ise hükümetin baş bakanıdır. Nepal'deki genel gidişat ve NKP (M)'in tuttuğu yol, bazılarının iddia ettiği gibi, tarihsel yeni bir şeyi, 21. yüzyılda komünist devrimi ilerletmede bir zaferi ve yeni bir çözüm yolunun açılı şını mı temsil ediyor; yoksa - diğer birçoklarının korktuğu gibi - bu, devrim hedeflerine ve bu hedeflere ulaşıl mak üzere başlatılmış olan kahraman mücadele açıs ından ihaneti ve bir gerilemeyi, ve NKP(M)'in hala uğruna mücadele yürüttüğünü iddia ettiği komünist davadan ciddi sapmayı mı temsil ediyor?

Buna cevap vermek büyük öneme sahiptir, ve ancak ideolojik ve politik çizginin kilit meselelerine derinden girildiğinde bu cevaba ulaş ılabilir; bu mesele, uluslararası komünist hareketin yüzyüze olduğu yol ayrımı bağlamında görülmelidir, bu ise, *Komünizm: Yeni bir Aşamanın Başlangıcı, DKP ABD'den Bir Manifesto*'nda dile getirilen, geleceğin öncüsü mü yoksa geçmişin kalıntısı mı olunacağı şeklindeki temel meselede odaklaş ır.

Bu makale, Ekim 2005 ve Kasım 2008 dönemi aras ındaki birkaç yıllık dönem içerisinde, Devrimci Komünist Parti ABD ile Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasındaki yazışmaların - DKP ABD tarafından kaleme alınan üç mektup ve NKP (M)'nin bunlara cevabının - sunuşuna hizmet etmektedir, ki söz konusu yazışmalar, komünist ilke ve devrimci stratejinin kilit meseleleri hakkında giderek artan görüş ayrılıklarını ele almaktadır. (Bu mektuplar revcom.us sayfasında bulunabilir.)

Kısaca Tarih ve Meselelerin Arka Planına Hakkında

Devrimler, özellikle gerçek komünistlerin önderlik ettiği ezilenlerin devrimleri, günümüz dünyasında - böyle bir devrim için haykıran bir dünyada - oldukça nadirdir. Ne zaman

emperyalizmin dünyanın en ufak parçasında dahi tutunmasına karşı olmayı amaçlayan bir mücadele ortaya çıksa ve bu devrim insanları sımsıkı kavrayan temel ilişkileri dönüştürmeyi amaçlı yorsa, bu mücadelenin ba şarısı veya yenilgisinin büyük önemi ve derin sonuçları vardır. Şubat 1996'da NKP (M), "dünyanın çatı sında" devrimci Halk Savaşını başlatarak ve komünist devrimin kız ıl bayrağını yükselterek, böyle bir mücadeleyi başlatmaya cüret etti. Bu, sadece Nepal'deki ve dünyanın o bölgesindeki insanları değil, dünyanın birçok yerinde yeni devrimci bir devlet iktidarına ulaşmak için, özgürleştirici mücadelenin başlatılmasını görmek için can atan bütün herkesi umutlandırdı . Günümüzde komünizmin öldüğü, emperyalizmin ölümcül elinden (ve genel olarak sömürü ve baskı ilişkilerinden) kurtulmanın gerçek imkanı olmadığı yalanı insanlara satılırken, canı kapitalist-emperyalist sisteme, varlığını koruyabilecek alternatif olmadığı sürekli olarak tekrarlanırken, bu devrimcilerin cüretkar ve yüce hedef için girişimleri birçok insana büyük oranda ilham kaynağı oldu.

10 yıl boyunca bu Himalaya krallığında karşılıklı acımasız bir savaş devam etti, ancak azılı baskıya rağmen, devrimci güçler gelişti, eski devletin askeri güçleri kırsal kesimin geniş alanlarından atılarak, köylülerin, etnik azınlıkların, kadınların ve milyonlarca ezilenin gerçek özgürlüğün tadına vardığı kızıl siyasi alanlar kuruldu. Halk Savaşı'nın ifade edilen hedefi, 200 yıldan fazla bir zamandır Nepal'i yönetmiş olan monarşiye karşı koymak, yeni demokratik bir devlet kurmak - emperyalizmin ve feodalizmin, emperyalizmle ve feodalizmle işbirliği yapan gericilerin alaşağı edilip devrilmesiyle ortaya çıkacak olan, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede birleşmiş olan köylü kitleleri ve diğer sınıflardan ve gruplardan insanlarla ittifakın başını çeken, komünist öncüsünün önderliğindeki proletaryanın yönetimini temsil eden ve onda vücut bulan bir devlet kurmak - daha sonra da devrimi sosyalizm ve komünizme doğru ilerletmekti. Bu NKP(M) tarafından açıkça dünya devriminin bir parçası ve dünya devrimine bir katkı olarak görülüyordu.

Buna, DKP ABD de dahil dünya çapında devrimci komünistler tarafından siyasi ve ideolojik destek veriliyordu. NKP (M)'li yoldaşların önderlik ettiği, Nepal'de ezilen halk kitlelerinin yükselttikleri komünist hedefleri ve kahramanca mücadeleyi popülerize etmek için, partimiz önemli çabalar gösterdi. Halk Savaşı'nın iniş-çıkışlarını ve mücadelenin gündeme getirdiği yeni şeyleri yakından takip ettik. Ve önderliğin karşı karşıya kaldığı somut duruma Marksizm'in temel ilkelerini nasıl uyguladığına, komünizm nihai hedefini ve bu nihai hedefe ilerlemenin bir sonraki zorunlu adımı olarak devrimci devlet iktidarını kurmayı popülerize etmekte oldukları gerçeğine (burjuva demokrasisine karşıt olarak - yeni demokrasi için nasıl silahlandıkları; proletarya önderliği altında birleşik cepheyi nasıl düşündükleri; ve devrimi kazanmak ve yeni, devrimci bir devlet iktidarı kurmanın strateji meselelerine) özel bir dikkat göstererek önem verdik.

Devrim ilerledikçe, devlet iktidarının kazanılmasının gerçekten nasıl tamamlanacağı,

emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada, gelişmemiş bir ülkede, ekonominin nasıl dönüştürüleceği ve özellikle güçlü komşu devletler Hindistan ve (artık sosyalist bir ülke değil adı komünist ama gerçekte gerici kapitalist bir devlet olan) Çin tarafından tehdit edilen, ve devrimci amaçları ve komünist önderlik sunmayı devam ettirirken, toplumun orta kesimini de içine alacak bir Birleşik Cephenin nasıl kurulacağına yoğunlaşılacak süreçte, pek de sürpriz olmayan yeni zorluklar ve güçlüklerle karşılaşıldı. Bunlar gerçek devrimci mücadelenin karşı karşıya kalacağı türden zorluklardır, ve hiçbir zaman basit çözümlü, ya da bu karmaşık problemleri çözmek için kullanılacak hazır formül yoktur. Bu anlamda, genel olarak dünyada komünist devrimin birinci aşamasının yenilgiye uğraması genel çerçevesinde (ki komünist devrim, 1976'da Mao'nun ölümünden kısa süre sonra Çin'de devrimden geriye dönüş ve kapitalizmin restore edilmesiyle sona ermiştir) ve bu tehlikelere hazır olma yeteneğine sahip, komünizmin yeni bir aşamasını, teoride ve pratikte, daha da geliştirme ihtiyacı na cevap olarak, devrimin gerçek hedeflerinin ne olması gerektiği ve bu hedeflerin nasıl başarılması gerektiği üzerine mücadele ortaya çıktı.

Partimiz, enternasyonal yönelimimiz - tüm komünistlerin devrime, komünizmi dünya çapında hedeflemesi ve nihayetinde dünya çapında başarılması gereken bir dünya- tarihsel süreç olarak yaklaşma sorumlulukları noktasındaki anlayışımız - doğrultusunda, bütün bu gelişmelere önem verdi. Bu bakımdan NKP (M)'in girdiği yönelim bize, hem teorik formülasyonlarında hem de bununla ilişkili olarak, devrimin temel hedeflerini terk etmede büyük tehlike işareti verdi.

Fikir ayrılıkları şunlar üzerine yoğunlaştı:

1) Devletin niteliği ve özellikle de, gerici devlete (Nepal özgülünde monarşisiz bir gerici devlete) katılma ve onu "mükemmelleştirme" ye yoğunlaşmış bir stratejiyi benimsemenin aksine, proletarya ve onun komünist öncüsü önderliğinde yeni bir devlet kurma ihtiyacı;

2) Daha özgül olarak, kapitalizmi geliştirmeye ve dünya emperyalist ağı içerisinde kendisine yer aramaya odaklanmış bir burjuva cumhuriyet kurmanın aksine, ilk adım olarak, eski düzenin yıkılması üzerinden, Halk Savaşı süreci içerisinde ortaya çıkarılan yeni üretim ilişkileri ve toplumsal ilişkiler temelinde, ekonomik temelin geliştirilmesi ve buna tekabül eden, ulusun emperyalist hakimiyetten ve feodal ilişkilerden özgürleştirilmesinin kurumlarını üstlenen yeni bir demokratik devlet kurma ihtiyacı;

3) Eklektizim, pragmatizm ve "taktik kurnazlıklara" ve burjuva reel-politik diye ifade edilen şeye bel bağlama girişimleri - emperyalist (ve diğer büyük güçler) egemenlik ve mevcut baskı ve sömürü ilişkileri çerçevesinde manevra yapmaya kalkışmanın aksine, teorinin ve iki-çizgi mücadelesinin dinamik rolü (komünist partiler içinde ve genel olarak komünistler

arasında ideolojik ve siyasi sorunlar üzerine mücadele).

Belirleyici boyutlardaki bu üç noktaya ilişkin olarak, NKP (M) yanlış bakış ve yaklaşımı ısrarla devam ettirdi, bu da, trajik olarak, onları başlangıçta mücadelesini verdikleri amacı terk etmeye ve bu amaca ihanet etmeye götürdü. Bu umut kırıcı gelişmeler karşısında, bu felaket getirecek yönelime karşı keskin mücadele başlatma gerekliliğiyle karşı karşıya kaldık, ve sürekli olarak, NKP (M)'ye ve *Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)*'i oluşturan parti ve örgütlere eleştirilerimizi bildirmek için en iyi ve en uygun araçları bulmaya çalıştık - bu mücadelenin gerçekten devrime siyasi ve ideolojik açıdan yardımcı olacak biçimde yürütülmesi gerekiyordu, ezilenlerin (ve sonuçta bütün insanlığın) kurtuluşunun amansız düşmanı olan ve sürekli devrim ve komünizm güçlerini bölmeye, yenilgiye uğratmaya ve ezmeye çalışan emperyalistlere ve gericilere yardım etmeyecek biçimde yürütülmesi gerekiyordu.

DKP ABD, bu çizgi mücadelesine yaklaşımında, dünyadaki komünistlerin komünizm bilimini yalnızca "birilerinin kendi ülkesinde" devrim yapma meselesine uygulama sorumluluğuna sahip olmadıkları, Lenin'in sözleriyle, "*bu mücadeleyi, bütün ülkelerde istisnasız sadece bu çizgiyi*" desteklemek sorumluluğuna sahip oldukları anlayışından hareket etti. Can alıcı ideolojik ve politik çizgi meseleleri uluslararası bir düzeyde meydana gelirken anlamak için, yeteneklerinin en iyisini sergilemeleri ve her ülkede, ve daha da önemlisi Nepal'de meydana gelmekte olan ideolojik ve politik çizgi üzerine mücadelenin akıbeti bugün oldukça ileri bir devrimci mücadele üzerinde bu kadar dolaysız etkiye sahip olduğuna göre, devrimci komünist çizginin revizyonizmin (komünizm adı altında komünizme ihanet) etkisini alt etmesi için kendi güçleri oranında her şeyi yapmak komünistlerin görevidir.

Bu iki-çizgi mücadelesi ciddi ve disiplinli bir biçimde yürütüldü. Hatta NKP (M), önderlik ettiği devrimi imha etmeye doğru daha ileri adımlar atarken bile, NKP (M)'nin açıkça böyle yaklaşımı talep etmesi ve emperyalistler ve diğer gericilerin komünist saflarda olan fikir ayrılıkları hakkında spekülasyon yapma imkanlarının azaltılması ve NKP (M)'nin bu çizgi sorununun dışarı taşınmasına yol açılmaması amacıyla DKP ABD iç mücadeleyi sürdürmeye devam etti. Ne yazık ki, NKP (M) önderliği tüm bu süreç içerisinde, temel meselelere gerçek anlamda cevap vermeyi, veya istikrarlı bir biçimde yoğunlaşmayı başaramadı, bunun yerine meselenin merkezinde taktik olduğu, temel ilkeler ve stratejik yönelim (ki taktik bundan çıkar ve çıkmalıdır) olmadığı noktasında ısrar etti. Sonuçta, bu temel meseleler üzerine eleştirileri kaba pragmatizm ve ampirisizm tavırlarıyla çeşitli defalar reddettiler: "*Kaygılarınızı takdir ediyoruz, ama kaygılanmayı gerektirecek birşey yok - bize güvenin - şu ana kadar başarılı olduk, öyleyse bugün ne yapıyorsak doğru olmalı*" dediler.

Bu noktada, NKP (M) içindeki gelişmeler ve özellikle de onun çizgisinde revizyonist

bozulmanın daha da hızlanması, DKP'nin şimdiye dek devam ettirdiği mücadelenin içte yürütülmesi politikasının artık doğru olmadığı sonucuna varmamızı gerekli kıldı. Bu noktada, dünya çapında devrimci hareketin, devrimi ve komünizmi destekleyenlerin (ya da devrim ve komünizmin sadece gerekli değil, aynı zamanda mümkün olduğu meseleleriyle uğraşanların) kritik iki-çizgi mücadelesinin gelişimi hakkında olabildiğince doğru ve tam anlayış sahibi olmalarını olanaklı kılmak amacıyla bu mücadelenin kamuoyuna duyurulmasını gerekli görüyoruz.

Bugünkü Durum

NKP (M) bugün, Nisan 2008'de yapılan seçimlerin sonucu olarak, Nepal'de yeni kurulan Kurucu Meclis'in önder partisidir. Merkezi parti önderleri açıkça, "federal demokratik cumhuriyete", yani Nepal'de gerici sınıf ilişkileri üzerinde yükselen ve onu koruyan bir burjuva devlete sadık olacaklarını yüksek sesle vaad ediyorlar, sonra bu önderler "uluslararası kamuoyu"na (siz bunu ABD, İngiltere, Hindistan ve Çin olarak okuyun), amaçlarının Nepal'in sıkıca emperyalist dünya sistemine bağlı kalması olduğu teminatını tekrar tekrar veriyorlar. Kırsal alanlarda devrimci savaş yoluyla kurulan halk iktidar organları feshedilmiş, eski polis güçleri tekrar geri getirilmiş, Halk Kurtuluş Ordusu (HKO), savaş alanında hiç yenilmemiş olmasına karşın, silahsızlandırılıp "kışlalara" kapatılmıştır, eski gerici ordu (önceden Nepal Kraliyet Ordusu denilen, şimdi Nepal Ordusu olarak adı değiştirilen) önceden ağır silahlı konvoylar halinde olmaksızın karargahlarından dışarı çıkmaya korkarken şimdi, NKP (M)'in Savunma Bakanının onayıyla, bütün ülkede devriye gezmektedir.

NKP (M)'nin komünist ilkelerden - hem sözde hem de eylemde, bütün gerici geleneksel ilişkilerden ve düşüncelerden gerçek kopuşu sağlamak için, eski burjuva devletin parçalanıp yeni proleter iktidarın, proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasından, ve bizzat komünizmin gerçek hedefinden açıkça feragat etmesi, Nepal içinde ve dışında birçoklarını şok etti. NKP (M)'nin kendi içinde bile - bazı komünist slogan ve laf kalabalığıyla süslenmiş özünde kapitalist dünya bakışı ve siyasi programı anlamına gelen - açık revizyonizm belirtilerinden ürkenler var. Nepal dışında, dünyadaki bütün revizyonistler, ki bunların pek azı Halk Savaşını desteklemişti, olayların mevcut gidişatından fazlasıyla memnun olup, NKP (M)'ye ve sürdürdüğü şimdiki çizgiye methiyeler dizmek için yazı üstüne yazı yazıyorlar. Diğer yandan, yeni bir toplumsal düzen getireceği ve dünya devrimini ilerleteceği umuduyla Halk Savaşını desteklemiş olanlar, gittikçe, Nepal'deki bu gelişmeler karşısında düş kırıklığına uğramış ve umutsuzluğa kapılmışlardır.

NKP (M) içinde muhalefet olmakla beraber, maalesef özellikle de Kasım 2008'deki Ulusal Kongre'den sonra açıkça belli oldu ki (buna aşağıda değinilecek) devrimin terkedilmesinden

rahatsız olan NKP (M) içindeki temel muhalif güçlerin kendileri revizyonist çizginin etraflı bir eleştirisini yapmaya muktedir olmadılar, sonuç olarak, NKP (M)'nin gerçek programı ve niteliği konusunda kendilerini aldatıyorlar ve en azından objektif olarak diğerlerini aldatmaya hizmet ediyorlar, ki artık bu parti, (en azından belli bir zaman için) sözde savunmakla beraber, gerçekte komünizm davasını tamamiyle terketmeye doğru hızla yol alan bir partidir.

Revizyonizme Dönüş, Bunun Kökleri ve Anlamı

Bugün Nepal'de gördüğümüz acı meyveler gerçekte, birkaç parti önderinin ani bir ihanet hareketi değildir - birkaç yıldan beri NKP (M) içinde ortaya çıkmakta olan bir sürecin, halk savaşının başlatılmasına ve ilerletilmesine önderlik eden (ne kadar zayıflıkları ve eksikleri olursa olsun) devrimci komünist çizginin NKP (M) içerisinde bütün bir meseleler dizisi üzerine revizyonist bir çizgi ile yer değişik tirmesinin mantıksal ve önceden görülebilen sonucudur. "Çizgi" ile kastettiğimiz şey, politik faaliyete şu veya bu güzergahta rehberlik eden bakış açısı ve yönelim, stratejik kavrayış ve yöntemdir. Belirleyici dönüş, aşağı da bahsedeceğimiz gibi, parti içerisindeki keskin çizgi mücadelesi Ekim 2005 tarihinde revizyonist bir biçimde "çözüldüğü" zaman meydana geldi. Bu bütün tecrübe bir kez daha, Mao Zedung'un, ideolojik ve siyasi çizginin belirleyici olduğunu vurgulamakta onun ne kadar uzak görüşlü olduğunu gösteriyor. Mao'nun ifade ettiği gibi: *Merkezi, yerel ve askeri önderliği kontrol etsen de, eğer çizgin yanlışsa yenilgin kaçınılmazdır. Eğer çizgin doğruysa, ilk başta tek bir askerin olmasa bile, askerlerin olur, siyasi iktidarın olmazsa bile siyasi iktidarı elde edebilirsin.* Bu durum, Marx döneminden bu yana, partimizin, ve enternasyonal komünist hareketin tecrübesi tarafından ispatlanmıştır. *Meselenin özü çizgidir.* Bu çürütülemez bir doğrudur.

NKP (M)'de bu iki-çizgi mücadelesi ilk patlak verdiğinde, bu, birçoklarına demokrasi ve sosyalist devrim tecrübesi konuları üzerine soyut bir tartışma olarak görünmüş olabilir, Nepal'deki ve dünyanın diğer yerlerindeki birçok komünist, bu konuların, devrimin yönelimine ve akibetine ilişkin hayat memmat meselesi olduğunu anlamayı başaramadılar. Ama, Nepal'deki devrime ilişkin olan bu ideolojik mücadele noktasındaki sorunlar, esasen ve son tahlilde, komünist bir dünya için mi savaşılacağı yoksa mevcut emperyalist hakimiyet altındaki mevcut dünyanın mı "iyi hale getirileceği"; toplumun her zaman ve sonsuza kadar kapitalist bir temelde örgütlendiği ve örgütleneceği önermesini kabulleneceğimiz mi, yoksa bu sistemi yıkmak ve sınıfların ve sömürünün olmadığı bütünüyle farklı türden bir toplum inşa etmek için mi savaşmamız gerektiği meselesidir. Şaşılmayacak biçimde, Nepal'deki mücadelenin gidişatı böyle açık biçimde kendisini göstermedi, hatta mücadelenin başında bu daha da az açıktı. NKP (M)'in bazı önderleri, özellikle Baburam Bhattarai, - Batı tarzı

burjuva demokrasisi demek olan - “demokrasiye” sadakatlerini yüksek sesle ilan ederlerken, ve proleter devrimin ilk aşaması hakkında olumsuz bir yargı ifade ederlerken, merkezi parti önderlerinin çoğunluğu, bir yandan yeni demokrasiyi, sosyalizmi ve komünizmi inşa etmeye yönelik desteklerini ilan ederlerken, mücadeleyi, bir “geçiş” cumhuriyeti (burjuva olarak okuyun) için savaşmayla sınırlamanın sadece bir “taktik” olduğunda ısrar ettiler. Hakikaten, NKP (M) önderleri genel olarak, sanki, ne türden bir devlet, daha da önemlisi Nepal’de ve dünyada ne türden toplumsal sisteme ihtiyaç olduğu değil de, “federal demokratik (bir) cumhuriyet”e nasıl ulaşılabileceği temel meseleymiş gibi, sürekli “taktik” meseleler konusunda tartışmalar üzerinde yoğunlaşmaya çalıştılar.

DKP ABD, mektuplarında özgül taktik sorunlara yoğunlaşmak yerine, çizginin ve genel yönelimin geniş kapsamlı meseleleri üzerinde durarak, bir taraftan da kendi somut koşullarında taktiklerinin, devrimin yüzyüze kaldığı gerçek problemlere yönelik çözümlere nasıl götürebildiği noktasındaki NKP(M)’nin münakaşalarını sürekli olarak dinledi ve inceledi. Mesele, ateşkes, anlaşmalar, hatta Kurucu Meclis seçimlerine katılma meselelerinin önemsiz olduğu değildir; can alıcı nokta şudur ki, bu taktiklerin doğruluğu veya yanlışlığının, Parti’nin neye ulaşmak istediği ve faaliyetlerine hangi bakış açısının rehberlik ettiği temel çerçevesinin dışında incelenenip değerlendirilmesi mümkün değildir. Partinin koyulmakta olduğu yola karşı olup, ancak, NKP (M) önderlerinin ısrar ettikleri gibi, belirleyici alan olarak taktik sorunlara yoğunlaşanlar felce uğradılar, parti çizgisine açık bir eleştiri geliştirmeyi yapamaz hale geldiler, ve Nepal’de siyasi durumdaki her başarılı bükülme ve sapmada ya da Parti önderliğinin son siyasi manevrası karşısında şaşkınlık ve kafa karışıklığı içine girdiler.

Nepal’daki devrimin yüzyüze geldiği tehlikeleri kavramak, gelişmeler cereyan ettikçe gerçekten önemli meseleleri derinlemesine deşmeyi gerektirdi - görünenin ötesine geçebilmek ve esas meseleleri kavrayabilmek için, komünizm bakış açısını ve metodunu kullanmaya muktedir olmak gerekiyordu. Bugün bile, NKP (M)’nin son birkaç yıl içerisinde girdiği güzergahın devrimci olmayan sonucunu görmek daha kolayken - en azında devrimci yönelimi devam ettirenler için - partinin hareketlerini haklı ve mantıklı gösteren partinin siyasi münakaşalarını ciddi bir incelemeden geçirmeden partinin hareketlerinin basit bir reddi ile yetinenler, gelecekte yeni biçimlerde benzeri bir tuzağa düşme tehlikesiyle karşılaşacaktır. Tüm bu nedenlerden dolayı, sadece ve esas olarak tarihe not düşme endişesinden değil, devrim yapma meseleleriyle ilgilenenlerin, NKP (M) ile DKP ABD arasındaki önemli yazışmaları incelemeleri can alıcı öneme sahiptir.

Mücadele Patlak Veriyor

2005 yılında, çizgi mücadelesi tamamiyle ilk patlak verdiğinde durum neydi? NKP (M)’nin

önderliğindeki güçler Nepal'deki kırsal alanların çoğunu kurtarmışlardı ve hem askeri hem de politik açıdan tüm ulus çapında zafer ihtimalinin ufukta belirmeye başladığı bir noktaya gelmişlerdi. Bu durumla yüzyüze kalan kral Gyanendra tüm siyasi iktidarı kendi elinde merkezileştirdi, Nepal'in tüm hakim sınıfını halk savaşını ezme amacı etrafında toplama gayretiyle, parlamentoyu lavetti ve parlamentodaki düzen partilerini kapattı. Gyanendra kumandasındaki Nepal Kraliyet Ordusu ABD, Hindistan, Çin, Britanya ve diğer gerici devletler tarafından desteklendi. Muharebe alanında ise şiddetli çatışmalar farklı sonuçlara yol açıyordu: bazı muharebeleri Halk Kurtuluş Ordusu kazanıyordu, diğer durumlarda Nepal Kraliyet Ordusu geniş çaplı saldırılara karşı direnebiliyor, HKO önemli kayıplarla gerilemek zorunda kalıyordu. Kimin kazanacağı meselesi — kralın temsil ettiği eski devletin mi yoksa Nepal'in kurtarılmış alanlarında inşa edilmekte olan yeni devletin mi kazanacağı meselesi — son derece gerçek ve somuttu. Nepal'deki orta sınıfların, özellikle de Katmandu Vadisi'ndeki şehirli orta sınıfların ne yapacakları meselesi ise, "oyunun son perdesi" ihtimalleri belirlenmeye başlayınca, özel bir önem kazandı.

Arazideki askeri ve siyasi mücadelenin, bizzat parti içerisinde teorik ve ideolojik bir mücadelenin keskinleşmesine yol açması pek de şaşırtıcı olmadı. *Kralın iktidarı alaşağı edildikten sonra, devrim hangi tür bir devlet düzenini iktidara getirecekti? 20. yüzyılın sosyalist devletlerine, Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği ve Mao önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti'ne ne kadar benzerlik gösterecek, bunlardan ne kadar farklı olacaktı? Böyle bir sistemde ne tür bir demokrasi uygulanacaktı? Siyasi partilerin ve seçimlerin rolü ne olacaktı? Hangi türden ekonomik ve toplumsal dönüşümler gerçekleştirilecekti ve hangi araçlarla? Nepal'deki devrimci halk hükümeti ile emperyalist ve gerici devletler arasındaki ilişki nasıl olacaktı? Devrimci Nepal dünya devrimine nasıl hizmet edecekti - ya da hizmet edecek miydi?*

Şubat 2004'te NKP (M)'nin İngilizce yayın organı *The Worker*'ın 9. sayısında Baburam Bhattarai'nin kaleme aldığı "*Yeni Tipte Bir Devlet İnşa Etme Sorunu*" başlıklı bir makale yayınlandı. "Yeni Devlet" makalesi, demokrasi ve diktatörlük ve bunların Nepal'deki mücadele ile nasıl bağlantılandırılacağı konusunda bir dizi görüş ileri sürdü, ki DKP ABD'nin "...bunların, proletarya diktatörlüğün kurulmamasına veya kurulsu bile terk edilmesine götürecektir argümanlar olduğuna" dikkat çekti. Bu makale yayınlandığı zaman ayrıca bir tarafta Bhattarai ve onun etrafında birkaç kişi ile diğer tarafta Başkan Prachanda'nın önderlik ettiği merkez parti önderliği arasında bir iç mücadelenin belirtileri vardı. "Yeni Devlet" makalesinde ortaya koyulan tavırlar karşısında telaşlanan, fakat diğer taraftan parti içi mücadelenin NKP (M) açısından, yeniden doğrulamaya ve mücadele hedefleri noktasındaki anlayışını netleştirmeye hizmet edeceği konusunda hala umutlu olan DKP ABD, NKP(M)'ye "daha önceki anlayışın ve siyasi çizginin esas olarak doğru olan yönelimi ile ters düşen

yönlerini bir tarafa atma” (ki bu esas olarak doğru yönelim bu noktaya kadar NKP (M)’yi karakterize etmiş ve bu can alıcı ve ilham verici gelişmelere öncülük etmesini sağlamıştı) çağrısında bulundu.

“Yeni Devlet” makalesi, formel demokrasinin genişletilmesini (rakip siyasi partilerin katıldığı seçim de dahil olmak üzere) kapitalist restorasyonu önlemek için sözde bir tür “garanti” olarak sosyalist dönüşümün merkezine koyuyor, sosyalizme ulaşılmasıyla *düzenli ordunun dağıtılabileceğini ve yerine milislerin geçirilebileceğini* öneriyordu, ve genel olarak, örneğin doğrudan seçim ve memurların geri çağrılmasını içeren Paris Komünü modeli, Sovyetler Birliği`ndeki ve Çin`deki proletarya diktatörlüğü deneyimlerinden daha olumlu bir model olarak öne çıkarılıyordu.

DKP ABD'nin Ekim 2005 tarihli mektubu, “Yeni Devlet” makalesinde ifade edilen görüşlere ve onun yeni devlet iktidarı için kilit halka olarak formel demokrasiyi alan anlayışına karşı çıktı. Mektup, Bob Avakian`dan alıntı yaparak şuna işaret etti: ***“Derin sınıf ayrışmalarının ve toplumsal eşitsizliğin damgasını vurduğu bir dünyada “demokrasi”den bahsetmek - bu demokrasinin sınıf niteliğinden ve kime hizmet ettiğinden bahsetmeksizin - anlamsızdır, hatta ondan daha kötüdür. Toplum sınıflara bölünmüş oldukça “herkes için demokrasi” mümkün değildir: hakimiyet bir veya öteki sınıfın elinde olacaktır, ve bu sınıf, kendi çıkarlarına ve hedeflerine hizmet eden türden demokrasiyi savunacak ve uygulayacaktır. Mesele, hangi sınıfın yöneteceği, bu yönetimin ve onun demokrasi sisteminin, sınıf farklılıklarının ve buna tekabül eden sömürü ilişkilerinin, baskının ve eşitsizliğin sürdürülmesine mi, yoksa ortadan kaldırılmasına mı hizmet edeceği meselesidir.”***

DKP ABD'nin mektuplarının sosyalist dönüşümün dinamiklerine derinden girmesi elbette ki mümkün değildi, fakat bunun yerine bu meseleleri derinden inceleyen ve dünya proleter devriminin ilk dalgasının birçok zayıflıklarını tahlil ederek komünizmin köklü bir şekilde yeniden tasavvurunu yapan Bob Avakian`ın çalışmalarına değindi. Fakat güçlü bir şekilde işaret edildi ki, sosyalist dönemdeki en temel meseleyi formel demokrasi (ve onun seçimlerdeki ifadesi, rekabetçi partiler, vb.) olarak görmek ciddi bir hatadır ve bu proletarya diktatörlüğünün terkedilmesine yönelik eğilimleri güçlendirir. “Yeni Devlet” makalesinde ileri sürülen, ve NKP (M)`nin bütün olarak yaklaşımını karakterize etmeye başlayan münakaşalar, dünya çapında emperyalizmi yıkmaya, tüm sömürü ve baskı ilişkilerini kökünden kazımaya ve yok etmeye, ve tüm insanlığı özgürleştirmeye yönelik daha büyük bir muharebenin parçası olarak kitlelerin gerçek anlamda dünyayı - ve kendilerini - dönüştürebilmesini mümkün kılacak, güçlü bir proleter devletin gerekliliğini yadsımaktadır.

DKP ABD'nin ilk mektubu gayet doğru ve önemli bir sonuca varıyordu: “Yeni Devlet”

makalesinde, proletarya diktatörlüğü, en iyi yorumla, “mecburen katlanılacak bir şer” olarak tasvir edilmektedir. Ve şu sorun kaçınılmaz olarak gündeme geliyordu: böyle bir yaklaşımla, eski devleti paramparça etmek için, sömürücü sınıflar tarafından binlerce yıllık eski toplum hakimiyetinden kurtulmak ve proletarya egemenliğini kurmak için gerekli olan bu yokuş yukarı mücadeleye NKP (M)'nin nefes yetiştirmesi, bunun gerektirdiği tüm acı fedakarlıklara katlanması mümkün müydü?

DKP ABD'nin Eylül 2008 tarihinde yayınlanan Manifestosu, *Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı*'nda da tahlil edildiği gibi, Uluslararası Komünist Hareket içerisinde “geçmiş deneyimin, teorinin ve onunla bağlantılı yöntemin bütününe dinsel bir biçimde yapışan veya tümünü bir köşeye atan iki karşıt eğilim ortaya çıkmakla beraber, aynı zamanda “bu iki ‘birbirinin aynadaki aksi’ yanlış eğilim, geçmişin bu veya başka bir tür modeline (somutta modeller farklılaşsa bile) saplanıp kalma noktasında ortaktılar: ya dogmatik bir şekilde komünist devrimin ilk aşamasının geçmiş deneyimine - veya, daha ziyade, bunun tamamlanmamış, tek yanlı ve nihayetinde yanlış anlayışına - yapıştılar, veya bir bütün olarak geçmiş burjuva devrim dönemine ve onun ilkelerine ricat ettiler: ‘21. yüzyıl komünizmi’ kılıfı altında ya da bunun adına esasında 18. yüzyılın demokrasi (burjuva) teorilerine ricat etmek. Özünde ‘21. yüzyıl komünizmi’ni sözde ‘saf’ veya ‘sınıfsız’ olan bir demokrasi - gerçekte sınıflar mevcut oldukça sadece burjuva demokrasisi, ve burjuva diktatörlüğü anlamına gelen bir demokrasi - ile eşitlemektir.” (2)

Sovyetler Birliği'ndeki (1950'lerin ortası) ve Çin'deki (20 yıl sonra) geri dönüşler, eğer doğru anlaşılırsa, şu veya bu biçimde geçmişe bu tür bir dönüşe haklı bir gerekçe oluşturmamalıdır, oluşturmaz. DKP ABD'nin Ekim 2005 tarihli mektubunda işaret ettiği gibi:

Mevcut proletarya devletinin, öncü bir proletarya partisinin, düzenli bir ordunun vs. hepsinin karşıtına - halk kitlelerini ezen burjuvazinin bir devletine - dönüşebileceği kesinlikle doğrudur. Aynı şey devrimin kendisi için de söylenebilir - devrimin sürekli olarak komünizme doğru ilerleyeceğinin garantisi yoktur - devrimler maalesef yarıda kalabilir veya karşıtına dönüşebilir ve maalesef birçoğu da böyle olmuştur. Fakat bu devrim yapmamak gerektiği anlamına gelmez. Bir devletin komünizm nihai hedefine doğru ve kendi nihai yok oluşuna doğru ilerleyip ilerlememesi, bu devletin varlığını gerekli kılan objektif maddi ve ideolojik koşulların tümünü dönüştürmek için mücadele edip etmediği ve nasıl bir mücadele yürüttüğüne bağlıdır. Formel demokrasinin kurumlarına ve pratiğine dayanmak bu problemi çözmeyecektir - proletarya diktatörlüğünü kesinlikle gerekli kılan çelişkileri ortadan kaldırmayacaktır, sadece proletarya diktatörlüğünü yıkmaya ve ortadan kaldırmaya çalış an, ve bu çabalar içerisinde sosyalist toplumdaki kalan eşitsizliklerden ve gerici ve emperyalist devletlerden güç alanların elini güçlendirecektir (ki bu devletler mücadele içerisinde doğacakları için, belli bir süreye kadar muhtemelen bu güçler sosyalist devletleri “kuşatmış”

pozisyonunda olacaklardır.) Proletaryanın ve onun öncü önderliğinin siyasi iktidar, ve evet silahlı güç tekelinin ortadan kaldırılması veya zayıflatılması - bu, öncü partinin ve rolünün genel oylamayla iradeye sunulduğu seçimler yapmak da dahil olmak üzere hangi biçimde yapılırsa yapılsın - bu, burada ifade ettiğimiz tüm bu nedenlerden dolayı, proletarya tarafından iktidarın kaybedilmesine ve gerici devlet iktidarının restorasyonuna götürecektir.

Çizgi Mücadelesinin Çözümü ve İkiyi Bir İçinde “Kaynaştırmak”

Maalesef NKP (M) içerisindeki o dönemdeki çizgi mücadelesi 2005 Ekiminde toplanan Merkez Komite tarafından, DKP ABD'nin mektubu ulaşmasına rağmen, gayet kötü bir zeminde çözüldü. Bhattarai'nin “Yeni Devlet” makalesinde ileri sürdüğü muhakemeleri yürütme yerine, Merkez Komitesi onun temel muhakeme tarzını benimsedi. NKP (M) Merkez Komitesinin bir açıklamasında parti içerisindeki çizgi farklılıkları bir “yanlış anlaşılma” olarak gözdardı edildi. Bir taraftan partinin uzun vadeli yeni demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm hedeflerine bağlı kaldığı ilan edilirken, bir “geçiş cumhuriyetini” başarmak için plan, bunun sadece bir “taktik” olması koşulu ile birlikte, kabul edildi. Bhattarai bu temelde parti önderliğine yeniden dahil edildi. İki karşıt görüşü bir etmenin bu metodu büyük bir başarı olarak ilan edildi ve tüm uluslararası komünist hareket için bir model olarak savunuldu.

Revizyonizmin bu özel biçimi - eklektisizm veya uzlaştırılmaz zıtların uzlaştırılması, Marksizm'in (söylemde) özünde revizyonizm ile birleştirilmesi - NKP (M) önderlerinin düşüncelerinde uzun zamandır bir problemdi, fakat 2005 yılındaki “parti içi mücadele”den sonra, bu bir ilke olarak kutsallaştırıldı ve savunuldu. Ve Nepal'deki gelecek fırtınalı sınıf mücadelesi döneminde NKP (M)'ye kılavuzluk eden bu siyasi çizgi ve yönelim oldu.

NKP (M), DKP ABD'ye - Teoride ve Pratikte - Cevap Veriyor!

NKP (M) önderliği DKP ABD'nin Ekim 2005'teki mektubuna 2006 Temmuz'una kadar cevap vermedi; fakat, gündeme getirilen muhakemelere teori alanında bir cevap gelmeden önce, NKP(M) çizgisinin pratik sonuçları kendisini gösterdi.

“Yeni Devlet” makalesinin temel noktalarını benimseyen 2005 yılındaki NKP (M) Merkez Komitesi toplantısının kilit tezlerinden biri, Nepal`de acil hedefin (Mao Zedung'un önderlik ettiği, ezilen uluslara uygun proletarya diktatörlüğü biçimi olan) yeni demokratik devrim olmadığı, bunun yerine hedefin “geçiş cumhuriyeti” olduğu anlayışıydı. NKP (M)'nin Temmuz 2006 tarihli mektubu bunun arkasındaki düşünceleri şöyle açıklamaktadır:

“Partimiz demokratik cumhuriyeti ne burjuva parlamenter cumhuriyet, ne de yeni

demokratik cumhuriyet olarak görmektedir. Bu cumhuriyet, ülkede mevcut olan sınıfsal, ulusal ve bölgesel problemleri çözmek için devlet iktidarının kapsamlı bir yeniden örgütlenmesi ile birlikte, bir geçişsel çok partili cumhuriyet rolü oynayacaktır. Elbetteki gerici sınıf ve onların partileri bu cumhuriyeti bir burjuva parlamenter cumhuriyete dönüştürmeye çalışırlarken, proletarya sınıfının partisi bunu bir yeni demokratik cumhuriyete dönüştürmeye çalışacaktır.”

DKP ABD mektuplarının burda ifade edilebilecek olandan daha da derinlikli bir şekilde izah ettiği gibi, bu “geçiş cumhuriyeti” anlayışı, ve bu “geçiş cumhuriyeti”nin, bir burjuva devlete veya bir proleter devlete dönüştürülebilecek bir tür tarafsız aygıt olduğu biçimindeki arka plan anlayışı, Marksizm’in temel bir doğrusunu - yani kuru bir dogma meselesi olmayan, fakat toplumdaki yüzlerce yıllık geniş çaplı, derin ve tekrarlanan deneyimin bilimsel özeti yoluyla tesis edilmiş ve tekrar tekrar kanıtlanmış bir doğrusunu - reddetmektedir. Nihayetinde bir sınıfın veya diğerinin egemenliğinin organı olmayan bir devlet yoktur. Bu “geçiş cumhuriyetinde” ordu ve diğer kurumsal iktidar organları hangi sınıfa hizmet edecektir? Bunlar, kendi ezilmelerinin köklerini kazımak ve dünya devrimine doğru ilerlemek için mücadele eden kitlelere mi hizmet edecekler - yoksa gerici sınıfların ellerinde ve gerici sınıfların çıkarlarını mı savunup icra edeceklerdir? DKP ABD’nin mektupları devletin sınıf niteliğine vurgu yapmakta ve bugün dünyadaki her devletin sınıfsal bir karakterinin olacağına ve belirli sınıf çıkarlarını - proletaryanın çıkarlarını veya gerici bir sınıfın çıkarlarını (veya gerici sınıfların bazı kombinasyonlarının çıkarlarını) icra edeceğine birçok açıdan vurgu yapmaktadır. Bunun ışığında, mektuplar NKP (M)’nin, monarşinin varlığının Nepal’i istisnai bir duruma soktuğu, bunun sadece monarşiye karşı geçici bir birleşik cepheyi meşrulaştırmakla kalmayıp, ayrıca birleşen tüm monarşi karşıtı güçleri tüm sürece denk gelen “geçiş cumhuriyeti”nde birleştirme ve “devleti mükemmelleştirme”yi (ki bu halen yeni demokrasi değildir ve ondan farklıdır) meşrulaştırdığı yönündeki muhakemelerini incelemekte ve çürütmektedir.

NKP (M) “Yeni Devlet” tavrını ve bir “geçiş cumhuriyeti” hedefini kabul ettikten sonra bu yönelimin ve bu noktadaki bağlılığın Nepal politikasında temel faktör haline gelmesi şartı olmaz. Kral Gyanendra tarafından parlamentonun 1 Şubat 2005 yılında feshedilmesi ile birlikte nüfuzları kırılmış olan gerici siyasi partilerle bir dizi anlaşmaya varıldı. DKP ABD kendi yöneliminin - ve eleştirilerinin içeriğinin - örneğin monarşi karşıtlığı çerçevesinde, özel hedefleri başarmak için gerici siyasi partilerle bile anlaşmalara varmayı reddedecek kadar çocukça bir yaklaşımı içermediği noktasında durumu netliğe kavuşturmuştur. Bununla beraber NKP (M) özgülünde bu anlaşmaların, NKP (M) önderlerinin benimsediği “geçiş devleti” ve ilgili sorunlar konusundaki tezine dayandığı ve onun yansıması olduğu görülebilir. Diğer bir deyişle, gerici partilerle bu anlaşmalar, özellikle de bir (burjuva)

“demokratik cumhuriyet”i mücadelenin hedefi olarak kabul etmede ifade edildiği gibi, komünist hedeflerin ve ilkelerin terk edilmesine dayanıyorlardı. Bir arka plan olarak bu muhakemelerle birlikte - ve kırsal alanda merkezleşen halk savaşının ilerlemesi ile birlikte kral tarafından demokratik hakların reddedilmesine karşı gelişen geniş muhalefetle birlikte - Nisan 2006’da Nepal’in şehir merkezlerinde monarşiye karşı büyük bir kitle hareketi meydana geldi. Bu hareket sadece proletaryayı ve şehir yoksullarını değil, ayrıca şehirlerdeki öğrencilerin, aydınların, esnafların büyük bölümünü ve genel olarak orta sınıfa unsurlarını kapsadı. Ana parlamenter siyasi partiler de - örneğin lafta komünist olmakla beraber halk savaşının saldırgan bir düşmanı olan Nepal Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ve Hindistan yönetici sınıfı ile derin bağlantıları olan, Nepal komprador burjuvazisinin (emperyalizm ve yabancı güçlere bağlı ve onlara hizmet eden yerel burjuvazinin bir kesimi) tarihsel politik partisi olan Nepal Kongre Partisi — bu hareketi desteklediler ve buna önderlik etmeye çalıştılar. Güçlü halk savaşına ek olarak şehirsiz alanlarda ve özellikle de başkent Katmandu’da büyük patlamalarla karşılaşan Nepal’in yönetici sınıfları ve onların ABD, Hindistan ve başka yerlerdeki yabancı destekçileri, düzeni yeniden sağlamak için mutlak monarşiye dayanma politikasını terk etmenin zorunlu olduğuna karar verdiler. Parlamenter partiler ile NKP (M) arasında bir ateşkes imzalandı ve barış görüşmeleri başladı, ki bu, aynı yılın Kasım ayında, NKP (M)’nin katılımıyla bir geçici hükümet kurulmasını, HKO’nun kışlalara kapatılmasını ve ülke için yeni bir anayasa yazmakla görevli bir kurucu meclisi seçmek için genel düzenlemeleri hazırlamayı öngören Kapsamlı Barış Anlaşması sonucuna götürdü.

Kesinlikle, şehir kitle hareketinin patlak vermesi ve mutlak monarşinin sonu Nepal’deki devrimci mücadele için önemli yeni durumlar yarattı, ve kesinlikle bu yeni koşulları hesaba katmaları, taktiklerinde ve politikalarında gerekli değişiklikleri yapmaları, ve krala karşı ayağa kalkan fakat “demokrasiye dönüş”ün ülkenin sorunlarını çözeceği konusunda yanılırlara boğulmuş tereddütlü şehirli kesimleri kazanmaya çalışmaları zorunlu oldu.

NKP (M) önderliğinin nihayetinde DKP ABD’nin mektubuna 1 Temmuz 2006’da cevap vermesi mutlak monarşiye son verilmesi çerçevesinde oldu. NKP (M)’nin cevabı DKP ABD’nin mukahemelerini “Marksizm’in ABC’si”nin sadece bir tekrarlanması olarak değerlendirerek kızgınlıkla reddetti. Devletin sınıf niteliği doğru anlayış ı “Marksizmin ABC”lerinden biridir—yani, geniş, hepsi de fazlasıyla acı deneyimlerin bilimsel analizi ve sentezi yoluyla saptanmış, ve gözardı edildiğinde trajik sonuçların meydana gelmiş olduğu doğrudur. Bu bağlamda sorun kendisini keskin bir şekilde ortaya koymaktadır: DKP ABD’nin NKP (M)’ye yönelik eleştirisi, devletin temel niteliği de dahil olmak üzere, Marksizm’in ABC’sinin yeniden tekrarlanması iddiası doğru olsa bile - ki doğru değildir - bu, NKP (M)’nin yaptığı gibi, bu temel ilkeleri (ABC’yi) terketmeyi nasıl haklı çıkarabilir ki?

NKP (M) verdiği cevapta, “stratejik olarak” devletin niteliğini belirleyen şeyin sınıf ilişkileri olduğu konusunda elbette ki DKP ABD ile mutabık olduğunu ilan ederek burdan sıyrılmaya çalışmaktadır, fakat daha sonra bir geçiş cumhuriyeti talebinin gerçekten sadece bir “taktiksel slogan” olduğunu savunmaya devam etmektedir. Fakat bu muhakemeler nihayetinde problemi sadece karıştıran başka bir ‘kendini-teşhir’dir. Birdenbire artık devrimci mücadelenin hedefi emperyalizm tarafından desteklenen eski gerici komprador-feodal devleti ortadan kaldırmak ve proletarya önderliği altında yeni demokratik bir iktidar kurmaktan çıkıyor, bunun yerine sözde sınıfsal niteliği olmayan, bir tür demokratik cumhuriyet, hem burjuvazinin hem de proletaryanın aynı şekilde kullanmaya çalışacağı bir devlet olarak belirleniyor. Fakat, bunun, devlete yönelik Marksist anlayışı revize etmediği, çünkü bunun sadece bir “taktik” olduğu ileri sürülmektedir! 2005 yılından bu yana yaşananlar, bu sloganda (“geçiş cumhuriyeti”) yansımaları bulan devlete yönelik eklektik ve karışık anlayışın sadece “taktik” olmanın çok ötesine geçtiğini açığa ortaya koymaktadır - nitekim Red Star 'da [NKP(M)'nin görüşlerini İngilizce ortaya koyan haftalık internet gazetesi] birkaç yıl sonra, Nepal'deki şimdiki mevcut devletin “hem proletaryanın hem de burjuvazinin ortak diktatörlüğü” olduğunda ısrar eden makaleler bulmak şaşırtıcı değildir. (Red Star #15, “Fall of Koirala Dynasty”)

Bunun büyük bir teorik buluş olduğu iddia edilmektedir. Fakat gerçekte, “halkın” çıkarlarını uygulamak için devleti kullanabileceklerini iddia eden yeni yüzlerin yüksek kademelerde olduğu, eski toplum temeline dayanan bir devlette, öyle muazzam veya yeni bulunmuş bir şey yoktur. Gerçekte, toplumdaki sınıfsal bölünmelerden uzak duran bu devlet anlayışı tam da sömürücü sınıfların kendi sınıfsal hakimiyetlerini gizlemek için her zaman kullandıkları aynı aldatmacadır. Komünist harekette de, bir “tüm halkın devleti” lehine proletarya diktatörlüğünü terketme (anlayışı-çev) revizyonizmin ayırıcı bir özelliği olmuştur. Geçmişteki bu türden revizyonist çabalar gibi, bu tür anlayışları ve buna eşlik eden taktikleri uygulamaya yönelik denemeler sadece devrimci dava noktasındaki daha büyük yenilgilere, devrimci güçleri ve kitleleri hem ideolojik hem de başka şekilde silahsızlandırmaya, ve onları felakete götürebilir. Temel doğru şudur ki (ki taktikler bunu değiştiremez veya taktikler bundan kaçınmaya götüremez), proletaryanın egemenliği - “mükemmelleştirilmeye” veya “yeniden yapılandırılmaya” çalışılması yoluyla değil - ancak eski, gerici devletin alaşağı edilmesi ve parçalanması yoluyla kurulabilir; emperyalistlerin ve diğer gericilerin egemenliği ve çıkarları sadece bu sömürü ve baskını kökleri güçlendirilerek sürdürülebilir, halk kitlelerinin çıkarlarına ise ancak sınıflı toplumun kökleri kazınarak hizmet edilebilir.

Mart 2008'de DKP ABD'nin ikinci önemli mektubu NKP (M)'nin muhakemelerine cevap verdi ve DKP'nin daha önceki mektubunun (Ekim 2005'teki) konularının çoğunu, Nepal'deki politik durumu değerlendirme bağlamında daha da geliştirdi. NKP (M) ile diğer siyasi

partiler arasında yapılmış olan anlaşmaları hayata geçirmeye yönelik manevra ve girişimler yoluyla, Nepal'deki Kurucu Meclis'e yönelik seçimlerin sonunda Nisan ayında yapılması kararlaştırıldı. Bir "geçiş cumhuriyeti" meselesi, tüm ülke Nisan 2008 tarihindeki Kurucu Meclis seçimlerine hazırlanırken, 2005'deki sadece 'temel ilkelerden biri ve teori' olmaktan çıkıp, acil pratik mesele haline geldi.

DKP'nin Mart 2008 tarihli mektubu, NKP(M)'nin "devletin yeniden yapılandırılması" çağrısını incelemekte ve bunun, gerici devleti ezmeye (Marx'ın formülasyonu) yönelik olmaktan ziyade, "mevcut devlet mekanizmasını mükemmelleştirme"ye - ki bu gerçekte gerici sınıflara hizmet eder - yönelik bir çağrı anlamına geldiğini söylemektedir. Bu kritik nokta üzerine DKP'nin ileri sürdüğü muhakeme, devrimci mücadelelerin, devlet mekanizmasını tümüyle yok etmek, eski toplumda ezilen ve sömürülenlerin egemenliğini tesis etmek amacıyla zemini hazırlamak yerine, artık tarihsel gelişmeye - ve/veya o dönemde gerici sınıfların ihtiyaçlarına - cevap vermeyen devlet mekanizmasının eskiyen yönlerini ortadan kaldırmaya razı olduklarından dolayı, ezilenleri özgürleştirmede defalarca başarısız olduklarını göstermek için sayı sız tarihi tecrübeye - 18. Ve 19. yüzyıllarda Avrupa'daki burjuva demokratik devrimler, Rusya, İran, İspanya ve diğer ülkedeki 20. Yüzyıl devrimlerine (veya rejim değişikliklerine) - değindi.

DKP'nin bu mektubu, zorunlu olarak anti-feodal mücadele yürütmek zorunda olan (ve Nepal özgülünde monarşiye karşı güçleri geniş çre birleştirmeyi gerektiren) Nepal gibi ülkelerin neden "iki aşamalı" bir devrim biçimine ihtiyaç duyduğunu, fakat neden ilk aşamanın - burjuva demokratik görevlerin başarılmasına, örneğin feodalizmin yıkılması na (ve yine Nepal koşullarında monarşinin ortadan kaldırılmasına) tekabül eden ilk aşamanın - burjuva güçlerin önderliğine bırakılmasına, ve bir burjuva-kapitalist cumhuriyetin kurulmasına (ne örtü altında ve ne adla olursa olsun) izin verilemeyeceğini, bunun yerine neden proletaryanın temel çıkarlarını temsil eden komünistler tarafından önderlik edilmesi, ve dünya proleter devriminin bir parçası olarak bilinçli olarak inşa edilen bir yeni demokratik cumhuriyetin kurulması sonucuna götürmesi gerektiğini incelemektedir. Nepal'de, dünya emperyalist sisteminin etkisi altında gelişmiş olan kapitalizm, feodal sömürü ve baskı biçimleri ile içiçe geçmiştir, ve, "feodalizmin kokusu" olmaksızın kapitalist tipte herhangi bir demokrasi olamaz. Bu yüzden, yeni demokratik devrim olmadan herhangi bir uzlaşma, ülkenin ve halk kitlelerinin sadece kendisini yabancı hakimiyetten ve emperyalist ilişkilerin uluslararası ağının süren boyunduruğundan kendisini kurtarmada, ve bunun tüm korkunç sonuçları ile, başarısız olmakla kalmayıp, ayrıca feodalizmin önemli yanlarının da - somutta ve birilerinin anlayışı veya niyeti ne olursa olsun - olduğu yerde kalması anlamına gelecektir.

Bununla birlikte, gerici devlet mekanizmasını mükemmelleştirmek için her ne ilerleme

kaydedilirse, bu sadece, burjuva cumhuriyetinin daha bütünlüklü kurulmasına götürecektir, ki bunu Lenin, kapitalizmin büyümesi için “en uygun çerçeve” olarak tarif etmektedir. Burada bir kez daha tekrarlamak gerekir ki - evet, Marksizm’in, ihmal edildiğinde felaket getirdiği her defasında kanıtlanan bir “ABC”sidir bu - gerici sınıfların egemenliğinin kırılmasının, sömürü ve baskının sona erdirilmesinin bazı aşamalı yaklaşımlarla başaramayacağı, sadece köklü bir kopuşla: eski topluma hizmet eden eski siyasi iktidar organların parçalanması ve yıkılması, ve bir bütün olarak proleter dünya devriminin bir parçası olarak, toplumun her alanın radikal dönüşümüne hizmet eden ve onu ileri götüren yönetim organlarının kurulması yoluyla başarılabileceği (anlayışı-çev) temel ilkedir.

DKP’nin Mart 2008 tarihli mektubunun tartıştığı gibi:

NKP (M) ile olan tartışmamızda gündeme getirdiğimiz merkezi siyasi meselelerden biri, şu anki mücadele aşaması bir Yeni Demokratik Cumhuriyet için midir, yani Nepal koşullarına uygun proletarya diktatörlüğü biçimi için midir yoksa, devrim bir burjuva demokratik cumhuriyeti sağlama sürecinden mi geçmelidir. Teoride tartıştığımız mesele son iki yılda ete kemiğe büründü. 10 yıllık halk savaşı sürecinde iki devlet ortaya çıktı: emperyalizm ile işbirliği içindeki monarşinin başta olduğu eski gerici komprador -bürokrat-kapitaist-feodal devlet, ve Halk Kurtuluş Ordusu (HKO)’nun gücü temelinde kırsal alanda ortaya çıkmış olan embriyonik yeni demokratik devlet. Nepal’in yüzyüze kaldığı objektif sorun, bu devletlerden hangisinin zafer kazanacağı ve ülke çapında sağlanacağı ve hangisinin yenileceği meselesidir. Büyük trajedi şudur ki, NKP (M)’li yoldaşların politik çizgileri ve karmakarışık düşünceleri, belli bir dereceye kadar, kırsal alanda ortaya çıkmış olan devrimci devletin meşruluğunu ortadan kaldırmış ve dünya emperyalist sistemi ile ilişkili olan gerici sınıfların diktatörlüğünü yeniden meşrulaştırmıştır.

Doğrusu, halk savaşı kurtarılmış alanlarda toplumsal ve ekonomik dönüşümler gerçekleştirilmedi, oralarda kurulan kızıl siyasi iktidar temelinde gerçek ilerlemeler gerçekleştirme konusunda başarılı olmuştu. Bu değişimler pratikte, sadece yeni demokratik devrim yoluyla eski devlet iktidarının ortadan kaldırılmasıyla, kast sisteminin ortadan kaldırılması, kadınların ve azınlık ulusların yüzyüze kaldıkları eşitsizlik ve baskının kökünün kazınması yönünde gerçek bir atılım, “toprağı işleyene” dağıtma, ve emperyalist hakimiyete karşı gerçek ulusal savunmayı kurmak gibi temel burjuva demokratik görevlerin yerine getirilmesinin mümkün olduğunu gösterdi.

Bu son nokta can alıcı öneme sahiptir: proletarya önderliğindeki halk ordusu ve yeni demokratik devlet olmaksızın, emperyalizmin hakimiyetini kırmak imkansızdır. Ve DKP’nin 8 Kasım 2008 tarihli mektubunda belirtildiği gibi: Ezilen ülkelerde kitlelerin toplumsal kurtuluşunu başarmak ile emperyalizme karşı mücadele yürütmek arasındaki ayrılmaz bağı

defalarca gördük. Tam da emperyalizm toplumsal ve ekonomik yapının tüm yönlerine daha da derinden nüfuz eden bir dünya sistemi olduğu için, emperyalizmden radikal bir kopuş olmaksızın anlamlı toplumsal dönüşümün meydana gelmesi imkansızdır.

Güney Asya'nın İsviçre'si mi Yoksa Devrimin Üs Alanı mı?

DKP'nin Kasım 2008 tarihli mektubu NKP (M)'nin koyulduğu, Nepal'i "Güney Asya'nın İsviçre'si" yapma taahhüdüne - o yılın başında partinin seçim kampanyasında belirgin bir şekilde öne çıkarılan bir taahhüt - yoğunlaşan yolunu keskin bir şekilde eleştirmektedir. Birincisi, bu taahhüt Nepal'in problemlerinin, ekonomisinin ve bir bütün olarak toplumun hakimiyet altına alınmasına ve çarpıklaştırılmasına neden olan sistemden Nepal'in koparılması yoluyla değil, emperyalistlerin ve diğer sömürücülerin çıkarlarına ve emirlerine uygun olarak, dünya emperyalist sistemine (bu taahhüdün kilit yönlerinden bir tanesi Nepal'i Çin ile Hindistan arasında bir "ticaret merkezi" yapmaktır) daha da entegre olarak çözülebileceği yanılısaması üzerine inşa edilmiştir. Ve bu, enerji ve tahıl gibi temel gerekliliklerin fiyatlarının yükselmesi nedeniyle bundan şiddetli bir şekilde etkilenen Nepal'in mevcut küresel ekonomik kriz ile bağlantılı durumunda çıra gibi yokolup giden bir hayaldir. Daha da önemlisi, bu görüşün komünizm ile ilişkisi nedir? İsviçre emperyalist besin zincirinin tepeye yakın bir yerinde duran, bu asalak sistemin küresel talanından beslenen bir küçük emperyalist ülkedir. Bu, komünistlere esin kaynağı olması gereken bir görüş müdür - bunun yerine DKP ABD Başkanı Bob Avakian'ın vurgulamış olduğu "insanlığın özgürleştiricileri" olma anlayışının geçmesi gerekmez mi?

Bir kez daha Nepal'deki halk savaşının üs alanları, iktidarı ellerine aldıklarında kitlelerin devrimci dönüş ümler yapma kudretine sahip oldukları nın bazı örneklerini canlı biçimde gösterdi. Nepal gibi küçük ve oldukça fakir bir ülkede bile bir devrimci devletin kurulmasının, kapitalizme ve emperyalizme hizmet eden burjuva demokrasisine bugün dünyada başka bir alternatif olmadığı yönlü oldukça yaygın bakış açısını yerle bir edeceğinin nasıl bir katkı olduğunu düşünün.

NKP(M) kendisini seçim kampanyasına kilitledi, ve DKP de dahil olmak üzere hemen hemen tüm gözlemcilerin beklentilerinin tersine, seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Zaferinden memnun olan NKP(M) bir kısım diğer ana parlamenter parti ile birlikte oluşturulan koalisyon hükümetinin başına kendisini yerleştirdi.

Daha önce de belirtildiği gibi, bu, özgürlüğe doğru bir adımı değil, ondan uzaklaşma yönünde bir adımı ifade ediyordu, çünkü bu seçimler gerçekte eski gerici devlete yeni meşruluk kazandırmanın güçlü bir yolu olduğunu kanıtladı, ki bu gerici devlet yenilgiye uğratılmadı veya alaşağı edilmedi, Kurucu Meclis süreci yoluyla sadece mükemmelleştirildi.

Daha da önemlisi, monarşik yanları kırılmış olan Nepal'deki bugünkü devleti özgürlük için bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı öngören NKP (M)'nin deklarasyonu tehlikeli bir yanılsamadır. Defalarca vurgulandığı gibi, gerici devlet, onu kimin kendi elinde tuttuğuna bağlı olarak, burjuvaziye veya proletaryaya aynı şekilde hizmet edebilecek sınıfsız bir araç değildir. Devlet, hükümet ile ve özellikle de parlamentolar ile aynı şey değildir - ki Lenin'in ısrarla dikkat çektiği gibi, eğer hakim sınıfın çekirdeği, kendi çıkarlarına daha uygun bulursa parlamento kolayca dağıtılabilir. Diğer taraftan devlet, hakim toplumsal ve ekonomik ilişkileri ve bunlar üzerine oturan sınıfı (veya sınıfları) yansıtan, onları somutlaştıran ve onlara hizmet eden, askeri ve bürokratik iktidarın bileşik, tarihsel olarak evrilmiş mekanizmasıdır. Sömürücü sınıfların mekanizmasının (alaşağı edilmesi ve parçalanması yerine) olduğu gibi devralınabileceği, veya "yeniden yapılandırılabilirliği" ve daha sonra ezilenlerin ve nihayetinde bir bütün olarak insanlığın özgürleştirilmesi amacıyla kullanılabilirliği düşüncesi, her devletin sınıfsal karakteri (olduğu-çev) bilimsel değerlendirmesi ve tam tersi olarak yaşanan sayısız deneyim ile ters düşmektedir: devrimci özelemlerle işe başlayan, fakat devlet hakkında bu yanılsamalara kapılanlar, her defasında yenilip yutulmuşlardır ve tam da kitleleri ezen sistemin savunuculuğuna dönüşmüşlerdir, ve/veya acımasızca ezilmişlerdir. DKP'nin Mart 2008 tarihli mektubu, komünist hareketin Fransa ve İtalya'daki acı deneyimlerini incelemekte ve "bir kez burjuva devlet mekanizmalarının çerçevesi meşru olarak kabul edildikten sonra, bu çerçevenin sınırları içerisinde kendi çıkarlarını icra etmeleri için proletaryayı ve kitleleri örgütlemeye yönelik (seçim yoluyla veya başka yollarla) komünistlerin çabaları bizzat bu gerici mekanizmaları güçlendirme ve mükemmelleştirme objektif etkisine sahiptir" sonucuna ulaşmaktadır.

NKP(M) önderliğindeki hükümet tarafından yapılan değişiklikler sırasında, eski devletin temel ayağı Nepal Ordusu'na hiç dokunulmamış olması kaza değildir. Fakat yıllarca şiddetli bir karşı devrimci savaş yürütmüş olan ve dünyadaki en kötü insan hakları ihlal sicillerinden birine sahip olan Nepal Ordusu hala tamamen dokunulmamış bir durumda iken, HKO silahsızlandırılmış ve yaklaşık üç yıldır BM gözetimindeki kışlalara kapatılmıştır, ve şimdi de Nepal Ordusuna entegre edilme süreci yoluyla tasfiye edilme tehlikesi yaşamaktadır. Gereğinden fazla kez devrimciler Mao'nun çok net bir şekilde özetlediği şu temel doğru ile yüzleşmek yerine kendilerini bir yanılsamaya kaptırmışlardır: "Bir halkın ordusu yoksa hiçbirşeyi yoktur." Diğer taraftan gerici devlet ve emperyalistler, devlet iktidarının bu temel meselesi üzerine demirden bir kelepçe koymayı sürdürmekten vazgeçmezler. NKP (M), her ikisi de eşit bir statü işgal ediyorlarmış gibi habire iki ordudan bahsetmekle beraber, gerçek durum şudur ki, her zaman, Nepal Ordusu'nun HKO'ya entegre edilmesi yerine HKO'nun Nepal Ordusu'na entegre edilmesinden bahsedilmektedir, ve Katmandu'daki iktidar salonlarında bu düşüncenin yol açacağı tepki, alaylı bir kahkaha olacaktır.

Tam da Köklü Bir Kopuş Gerektiği Anda Revizyonizmle Uzlaşmak

NKP (M)'in seçim zaferinden kısa bir süre sonra, artan sayıda Parti kadrosu Partinin girdiği yönelimden ürkmeye başladılar. Bunlar, Partinin Katmandu'daki parlamenter siyasete alışmaya başladığı ve devrimi devam ettirmeyi ve diğer ciddi meseleleri unuttuğu eleştirisini getiren kıdemli şahıslar etrafında birleşerek, Partide bir bakıma "muhalefet" ve mücadele başlattılar.³ Bu mücadele 2008 Kasım ortalarında yapılan Ulusal Kongre'de son buldu. Maalesef, bu Kongre'de yapılmayan, Parti'de hakim hale gelmiş olan ve genel Parti çizgisinin niteliğini belirleyen burjuva demokrat ve eklektik çizgiden, Parti'yi bataklığa götüren ve birçok kadroyu öfkeliendiren çizgiden, köklü kopuş yapmaktı.

Hakikaten, görünen o ki bizzat muhalefet güçlerinin çoğu bu aynı uzlaşmacı, merkezci (komünizm ve revizyonizm arasında uzlaşma durumu bulmaya çalışmak) ve eklektisizm yaklaşımının sınırları içerisinde sıkışık kaldı ve kararlı bir mücadele yerine, eklektik bir uzlaşmaya vardı. (DKP polemiklerinin incelediği gibi "ikiyi bir etme"nin klasik bir biçimi). Başkan Prachanda ve muhalefet önderi Kiran tarafından sunulan yazıların ana noktaları tek bir platform içerisinde birleştirildi. Parti bu ortak anlaşma temelinde, koalisyon hükümetine başkanlık etmeyi sürdürecektir, ancak Parti faaliyeti şimdi, "hükümet, Kurucu Meclis ve sokağı" kapsayan üç cepheden yürütülecekti. (Hükümet için önerdikleri yeni isim bile - Halkın Federal Demokratik Ulusal Cumhuriyeti - bu mücadelenin eklektik sonucunu ifşa ediyor.)

Bu uzlaşma, NKP (M)'nin şimdiki genel çizgisinde neyin yanlış olduğunu, muhalefet önderlerinin çoğunun ne kadar az anladıklarını gösteriyor. "Sokak"ın belirleyici olduğu lafta ne kadar çok söylene de, devlet iktidarı Nepal'de gerici sınıfların ve onları destekleyen emperyalistlerin elinde kalmaya devam ettikçe, Nepal toplumunu ve ülkenin gelecek gelişimini belirleyecek olan "sokak" olmayacak, ancak kapitalist-emperyalist sistemin dünya çapındaki ve Nepal'deki işleyişi olacaktır. Bu durumda "sokak", bu daha temel faktörlerin işleyişini temelinde dizginlerinden boşandıran ya da dizginlenen, ve genel gerici çerçeve içinde reformlar elde etmeyle sınırlanmış, parlamenter politika üzerinde bir baskı gurubu olmaktan öteye gidemeyecektir. Birileri başbakanlık konumunu elinde tutsa bile, uymaya zorlanacağı kurallar, yerine getirmek zorunda olduğu anlaşmalar, ve savunmaya ve hizmet etmeye zorlanacağı çıkarlar, "sokak"ın, baskı grubundan daha öte bir şey olmasını engelleyecektir.

DKP ABD'nin Kasım 2008 tarihli mektubu şuna dikkat çeker:

Merkezcilik ve eklektizmin başlıca özelliklerinden biri Marksizm ve revizyonizm arasına açık ve net ayırım koymayı reddetmek, bunun yerine devrimci komünist ideoloji ve siyasetle

açıktan teslimiyet ve oportünizm arası nda “orta-yolu” bulmaya çalışmak için çabalamaktır. Nepal’de büyük tehlike haline gelen, merkezci revizyonizmin bu türüdür, utanmazca çok partili demokrasinin ideolojisine ve kapitalizmin görkemine tapınmayı ilan edenler değil. Bıktırıcı nakarat şudur ki, bir tarafta revizyonizm ve sağcılık tehlikesi varken, diğer tarafta “dogmatizm” tehlikesi bulunmaktadır, ve parti bu iki engel arasında ustaca manevra yaparak zaferden zafere ilerlemiştir. Veya lafta temel ilkelerin, “Marksizm’in ABC’sinin”, örneğin mevcut devlet mekanizmasının alaşağı edilmesi gereğinin kabulü varken, partinin gerçek politikası bu hedefin tamamen tersine işlemektedir.

Özellikle, Baburam Bhattarai açıktan Nepal’de uzun dönemli bir kapitalist gelişmeyi savunmaktadır, bu bir süreden beridir Parti safları nda geniş kesim arasında hoşnutsuzluğun hedefi olmuştur.⁴ Fakat bugünlerdeki daha büyük engel, bir taraftan Bhattarai tarafından savunulan temel revizyonist çizgi ve politikayı yürütürken, diğer taraftan aşağı kesimlere ve önderliğin hoşnutsuz kesimlerine, partinin devrimi zafere götürme noktasındaki niyetine dair defalarca sözlü güvenceler veren parti başkanı Prachanda ile onun çevresindeki güçlerin çizgisini karakterize etmeye baş layan eklektisizm ve uzlaşmacı lıktır. Bu ikinin “bir edilmesi”, “bölünmekten kaçınma” yaftası altında, Marksizm’e büyük bir katkı olarak müjdelendi, ama bu gerçekten, gerekli keskin ve belirleyici mücadeleden ve kökten farklı devrimci kopuştan ve tam da BU çizgi mücadelesi yoluyla birleşilebileceklerle birleşmekten kaçınmaktır. Bu “bölünmekten kaçınma”nın, pratikte giderek genel eklektizmin ne kadar yaygın parçası olduğu netleşiyor, gerçekten proletaryanın ve diğer ezilen kitlelerin temel çıkarlarını ezen sınıflarla birlik adına terk etmek anlamına geliyor, ezilenlerin temsilcisi olmayı ve onların ideolojisini, ve proletaryanın misyonu olan, proleter dünya devrimini ilerletmenin parçası olarak emperyalizmi ve Nepal’deki gericiği, , tamamen süpürüp atmasını terk etmek anlamına geliyor.

Bu durumda, özellikle NKP (M)’ne hakim olan revizyonist çizgiye karşı muhalefet oluşturmak isteyenlerin, uzlaşmacı merkezlikten ve eklektizimden tam olarak köklü kopuş yapmaları ve Partinin içine girdiği, aldatıcı sınıfsız demokrasi çerçevesiyle sınırlı, sadece burjuva demokrasisi anlamına gelecek olan yönelimi kırmaları can alıcıydı. Bunun yerine şimdi tekrardan revizyonizm ve eklektizm ile uzlaşmak, bu yanlış bakış açısını güçlendirmek anlamına gelir, ki daha önceki isyanı provoke eden duruma da zaten bu yol açmıştı.

Hastalığı n sebeplerinin peş inde koşmayı gerektiren bir durumda, muhalefet bir kez daha dikkatini sadece hastalığın belirtileriyle sınırladı. Tek bir örnek verecek olursak, “muhalefet”, Parti’nin parlamenter reformist batağa saplanmış olduğu ihtimalinden irkildi, ancak Nisan 2008 seçimlerinin zaferini büyük başarı olarak selamlamaktan vazgeçmedi. Nisan 2008 seçimlerindeki “zafer” gibi, Kasım Ulusal Kongresi’ndeki uzlaşmanın sonucu da, Parti’yi daha devrimci yola oturtmaya doğru bir sıçrama tahtası değildi, tersine bu, Parti’nin

önemli bölümünde patlak veren bütün öfke ve isyanı alıp bir kez daha genel yanlış çizginin yörüngesine iten, revizyonizmle uzlaşmayı temsil ediyordu. DKP ABD'nin Kasım 2008 tarihli mektubunda belirtildiği gibi, "yoldaşlara hatırlatmalıyız ki, her revizyonist parti daima, rolü objektif olarak bir taraftan hoşnutsuz kitlelere ve alt kadrolara bir çıkış yolu sunarken, diğer taraftan bu kesimleri parti önderliğinin siyasi programına bağlı tutmak olan bir "sol"a sahiptir".

Partinin yörüngesinde önemli bir değişiklik olmadığına ilişkin başka bir ispat, Ocak 2009'da NKP (M)'nin Nepal Komünist Parti-Birlik Merkezi (Mashal) ile birleşme sürecini tamamladığında, hemen doğrudan gün ışığına çıktı. Adı geçen ikinci parti, Halk Savaşının başlatılmasından önce Nepal'daki komünist harekette ortaya çıkan bölünmenin ürünüydü. Bu ve diğer revizyonistlerden ayrılmak, herşeyden önce Halk Savaşı'na hazırlık sürecinin gerekli ve can alıcı bir parçasıydı. NKP (M)'in şimdi tekrar bu iflah olmaz revizyonistlerle birleşmesi ve bunu "bütün Nepal komünistlerinin" birleşmesi yolunda büyük başarı olarak selamlaması gerçeği, Halk Savaşı'nı ve öncülük ettiği devrimi, tarihin müzesine kaldırmanın yeni bir adımını temsil ediyor. Hakikaten de, Parti'ye toplumun en yoksul kesimleri arasında meşruluk kazandırmış olsa bile, Halk Savaşı'na giderek gelecekle hiçbir ilgisi olmayan bir faaliyet muamelesi yapılmaktadır.

Red Star'ın son dönemdeki sayılarından biri, NKP (M)'nin tuttuğu yolun nereye götüreceğine dair işaretler vermektedir. Sayı 21'de, Red Star'ın muhabirlerinden Roshan Kissoon'un, NKP(M)'in eklektizmini ve revizyonizmini daha derin bir noktaya götüren, "Yadsımanın Yadsınması" başlıklı bir yazısı yayınlandı. Kissoon'un yazısı uluslararası komünist hareketin bütün tarihini ve Marks'dan başlayarak bu tarihin kurucuları ve önemli önderlerinin çığır açıcı katkılarını inkar ediyor. Devrim ve karşı-devrim arasındaki önemli mücadelelerin hemen hemen hepsinde hükümleri tersyüz ediyor. Kissoon'un yazısının vardığı nokta - sanki proletaryanın tarih sahnesine çıkması ndan bu yana herhangi bir şey öğrenilmemiş, sanki kapitalist sömürücülerin elinden yeni bir dünyanın başlagıcını çekip almak için kahramanca yürütülen mücadelede yüzmilyonlarca insanın mücadelesinin ve fedakarlığının hepsi bir hiçmiş gibi - UKH'in tecrübelerinin bütün ayrışım çizgilerini etkin biçimde yadsımaktır.

Komünist hareketin tarihsel ve uluslararası başarılarına ve büyük bedellerle öğrenilen derslere yönelik küçümseme, doğrudan teslimiyetin hizmetindedir, Kissoon'un vardığı sonuca göre ise bugün Nepal'de kapitalizmin kurulmasından başka bir şey yapılamaz, ve Bhattarai'nin "komünizmi torunlarımıza bırakalım" yorumunu Kissoon taklit ederek onaylıyor. Asıl nokta şudur ki, devrimciler sosyalizme ve nihai olarak komünizme giden ilk ve belirleyici adımı atmadan, gelecek nesiller asla komünizme ulaşamazlar. Son sürat kapitalizme doğru gitmek komünizm mücadelesini sadece yavaşlatır ve baltalar, Nepal

özgülünde bu, Halk Savaşı süreci boyunca - sosyalist ve komünist geleceğe kapıyı açan - ulaşılmış büyük imkanları fırlatıp atmak anlamına gelecektir.

Elbette ki Kisson en büyük kinini Bob Avakian'a saklamaktadır, çünkü bu revizyonist "mevcudun ötesine geçmekten umutsuz müstehzi gerçekçilik" in bu çeşidi için en büyük tehlikeyi oluşturan şey, Bob Avakian'ın yapmış olduğu gibi, komünizmin müzelik bir parçaya dönüşmesini önlemek - onu, komünizm hedefine doğru devrimci mücadeleyi ilerletmede kitlelere önderlik etme yeteneğine sahip bir bilimsel bakış açısı ve yöntem olarak diriltmek ve güçlendirmektir. NKP(M)'in kendisi - şimdilik - bu türden tasfiyeciliği tamamen benimsemiş, ancak Parti önderliğindeki bir gazetede revizyonistlere zehirini kusmaları için platform vermeleri, Kisson'la yaptıkları gibi, parti çizgisindeki komünist içeriği tasfiye etme yoluna partiyi şimdiden oturtmuş çizginin bir yansımasıdır.

Bu Mücadelenin Önemi ve Dünya Aleme Taşımının Zorunluluğu

DKP, Nepal'deki devrimi kurtarmak için mümkün olan ne varsa yapmak ve bu deneyimden öğrenen dünyanın diğer yerlerindekiyle yardım etmek için en iyi mücadelenin nasıl sürdürüleceğinin değerlendirmesi temelinde, uluslararası komünist hareket içerisinde açık hale gelmekte olan tüm fikir farklılığını keskin hale getirmek için, bu noktada bu mektupları kamuoyuna açıyor. Kelimelerle oynamanın zamanı değil: Nepal'deki devrim hızla bataklığa gömülmektedir, ve bu felakete götüren ideolojik ve siyasi çizgiden bilinçli ve enerjik bir kopuş olmaksızın "kendini düzeltme" sözkonusu olmayacaktır.

Bu mektupları kamuoyuna açmaya karar verme hususunda DKP, komünistlerin şu ya da bu ulusun temsilcileri olmadıkları, dünya proletaryasının temsilcileri oldukları, ve komünistlerin davasının, tüm insanlığı özgürleştirme davası olduğu temel anlayışından hareket etmektedir. Bu bakış açısından hareket eden komünistler, emperyalizmin hakimiyet ablukasını devrimci mücadeleyle yarılması ihtimalinin en güçlü potansiyele sahip olduğu yerlerde mücadelelere özel ağırlık vermeli, siyasi ve ideolojik yardım ve destek sunmalıdırlar. DKP ABD, işte bu nedenle NKP (M) içerisinde revizyonist görüşlerin büyüdüğünü azami ciddiyet ve endişe ile müşahade etmiş ve NKP (M) ile, komünist ilkelere uygun bir tarzda ve pozitif sonuç elde etmeye en büyük umudu barındıran biçimde nasıl mücadele edilmesi gerektiğini hassasiyetle belirleme meselesinde yoğun gayret sarfetmiştir.

Bazı eleştirmenler DKP'yi bu aşamaya kadar Nepal konusundaki "sessizliği"nden dolayı eleştirmişlerdir. Fakat partiler ve örgütler arasında görüş alışverişi - zaman zaman ilke meseleleri noktasında sert görüş farklılıkları da dahil olmak üzere - oldukça karmaşık mücadele bağlamında, azgın düşmanlara karşı devasa tehlikeler içinde meydana gelmektedir; bu durum, bu mücadeleyi ilerletme konusunda ciddi olanlar tarafından sürekli

olarak akılda tutulmalıdır. DKP ABD, “komünistlerin faaliyeti ve komünistlerin önderlik ettiği devrimci mücadeleler halk kitleleri için, sadece içinde oldukları belli bir ülke açısından değil, fakat ayrıca gerçekte bir bütün olarak dünya açısından büyük öneme sahip meselelerdir, farklılıkların açıklanması son derece dikkatli bir şekilde değerlendirilmelidir, çünkü böyle yapmamak, durmak bilmez bir biçimde devrimci mücadeleleri ve öncü komünist güçleri ezmek ve imha etmek isteyen emperyalistlere ve gericilerin ekmeğine yağ sürecektir” anlayışıyla hareket etmiştir. (*‘Berbat Kapitalist Zamanda Takılıp Kalmak’ veya Komünist Geleceğin Güzergahını Çizmek, Mike Ely’in Dokuz Mektubuna Cevap*’tan)

Uluslararası komünist hareket şiddetli mücadeleler ve tartışmalarla dolu olmalıdır, fakat UKH sadece tartışan bir topluluğa dönüşmez ve dönüşmemelidir. DKP ABD, ancak mevcut kanallar yoluyla NKP (M) önderliğini, takip ettiği felaket getirici yolu bir tarafa bırakması noktasında ikna etmenin mümkün olmadığından tamamiyle emin olduğunda, mücadeleyi geniş kamuoyuna açmaya yönelik karar vermiştir.

NKP (M)’nin kendisine derin bir çukur kazdığı ve bu çukurun giderek derinleştiği şüphesiz ki doğrudur. Açıkça konuşmak gerekirse, doğrusu bir partinin böyle derinliklerden kendisini kurtarması oldukça zordur. Fakat eşi görülmemiş atılımları başarmak amacıyla büyük engellere karşı yürüyen ve büyük zorlukların üstesinden gelen komünistler olmaksızın komünizme hiçbir zaman ulaşamaz. Yapılması gereken ilk şey, esas problemin partinin temel çizgisi olduğu gerçeğini kabul etmektir. Bu, partiyi bataklığa götüren revizyonizm, merkezcilik, eklektisizm ve sınıfsız demokrasi yanlısamasının yükselişidir, ve gerekli olan şey bundan köklü bir kopuştur. Bu herşeyden önce, Nepal’de, sosyalizme ve komünizm nihai hedefine doğru ilk adım olarak yeni demokratik devrimi tamamlamak için mücadeleyi sürdürmek -, yine çeşitli yanlısamalara, reformist entrikalara dayanarak ve onları öne çıkararak değil, devrimci araçlarla sürdürmek - demek olan, komünizmin temel ilkelerinin ve hedeflerinin yeniden teyit edilmesi anlamına gelir.

Nepal’deki yoldaşlar bu mesele karşısında yalnız değillerdir, fakat gerekli kopuşları sağlamak, ulusalcılık, emperyalizm ve pragmatizmden kesin bir kopuşu - ve bunun özel bir ifadesi olarak, belli bir noktaya kadar elde edilmiş olabilecek belli başarılar ile birlikte kendi pratiğini eleştiriden muaf görme anlayışından, ve dolayısıyla bunları, devrim alanında ve insan düşüncesinin ve faaliyetinin farklı alanlarındaki geniş insan pratiğinin ve mücadelesinin toplamı ve bilimsel sentezi olan komünizmin temel ilkelerinden daha önemli tutma anlayışından kopuşu - gerektirir. DKP’nin Kasım 2008 tarihli mektubunun belirttiği gibi:

Nepal devriminin ileri pratiğinin, diğer yoldaşların ileri anlayışlarından öğrenmeyi gereksiz kıldığı inancı, maalesef belli bir zamandır NKP (M) önderliğinin ideolojik yöneliminin gelişen

bir parçası, pragmatizmin ve ampirisizmin bir parçasıdır. NKP (M) içerisindeki bu krizi, başka yerlerde gelişen ileri devrimci komünist anlayışı görmezden gelerek ve ona karşı direnerek, sadece “kendi tarzı ve kıstaslarıyla” ve ulusalcı veya deneyci bir zeminde çözmeye yönelik herhangi bir çaba, doğru çizgi için mücadelenin önüne ciddi bir şekilde set çekecektir. Özellikle de, NKP (M)’li yoldaşların Bob Avakian’ın ileri sürmekte olduğu çalışma, yöntem ve yaklaşım bütününe, yeni sentezle yoğun bir görüş tartması ve irdelenmesine tutuşmaya ciddi dikkat göstereceklerini içtenlikle umuyoruz.

DKP ABD ile NKP (M) arasındaki karşılıklı polemiklerin bu sunumu ve tanıtımı sadece, strateji ile taktik arasındaki ilişki, Nepal’deki devrimin uluslararası boyutu, burjuva demokratik görevleri yerine getirmek için yeni demokrasi bağlantısı, sosyalizm altında formel demokrasinin rolü, NKP (M)’nin tarihi ve daha farklı diğerleri de dahil olmak üzere, mektuplarda gündeme getirilen bazı önemli noktalara değinmektedir. Fakat birşey nettir: bu karşılıklı polemikler son yıllarda uluslararası komünist hareket içerisinde vukuu bulan en önemli iki -çizgi mücadelelerinden birini ifade etmektedir. Diğer büyük mücadeleler gibi bu mücadele de büyük öneme ve çok uzun vadeli sonuçlara sahip olacak niteliktedir, ve ayrıca yeni neslin, devrimin bu karmaşıklık sürecinden, devrimi zaferine dek ilerletebilmek için ne yapmak gerektiğini öğrenmesine yardımcı olabilecek devrimci bir okuldur, ve bunun temelinde Nepal’deki devrimi kurtarmak için mümkün ve gerekli olan herneyse, ona katkı yapmak mümkündür. DKP’nin Mart 2008 tarihli mektubunun sonunda ifade edildiği gibi: Bu oldukça önemli muharebe, 21. yüzyılda devrimin ideolojik ve siyasi meseleleriyle yüzyüze gelme, anlayışlarımızı ve kavramlarımızı incelemeye ve yeniden teftiş etmeye cesaret ederek, ve insanlığın problemlerine çözüm üreterek, onu kurtarabilecek tek yoldan komünist projeyi kurtarma kapsamındaki daha büyük sürecinin parçasıdır. Bu sürecin seyri içinde bizim kendi adımlarımız, bizi komünist devrimin geçerli gerçek çözüm oluşuna ve zorunluluğuna daha öncesine kıyaslanmaz güç ve ölçüde ikna etmiştir.

Dipnotlar

- 1. NKP (M) Ocak 2009 tarihinde Nepal Komünist Partisi-Birlik Merkezi (Mashal) ile birleşmesinden sonra adını Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist) olarak değiştirmiştir*
- 2. Okuyucularımızın, komünist devrimin ilk dalgasının değerlendirilmesi ve yeni bir dalga başlatmanın gerekliliği çerçevesinde uluslararası komünist hareket içerisindeki esas siyasi eğilimleri anlatan Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı, Revolutionary Communist Party, USA’nın Manifestosu’nu incelemesini öneririz.*
- 3. Eylül 2008 tarihinden Kasım 2008 tarihine kadar Red Star’da yayınlanan Kiran ve Gaurav yoldaşların makaleleri.*

4. Bhattarai, devrimin daha da ileri gitmesi için Nepal'in öncelikle üretici güçleri geliştirmesi ve ancak kapitalizmin bunu başarabileceğini savunmaktadır. Bazıları onu Çin'in Deng Xiaoping ile kıyaslarken, söylenebilir ki, sosyalizmin halen başarıya bile ulaşmadığı Nepal koşullarında, Çin'in tersine, "üretici güçler teorisi"ne başvurmak, Marx'ın ironik anlatımına ("birincisi trajedi, ikincisi saçmalık") klasik bir örnektir.

[Download Nulled WordPress Themes](#)

[Download Best WordPress Themes Free Download](#)

[Download WordPress Themes](#)

[Download WordPress Themes](#)

[udemy free download](#)

[download huawei firmware](#)

[Download Premium WordPress Themes Free](#)

[free online course](#)

Yeni Sentez

"Enternasyonalizm - Önce Tüm Dünya Gelir" - Bob Avakian